

TILL FÖRFÄDRENS MINNE.

1823—1923.



*«Hedra din fader, din moder»
lyder det bud, Gud oss gav,
«älska din syster, din broder»
från vaggan intill din grav.*

*Vem är denne fader, moder,
vår djupa vördnad tillhör,
vem denna syster och broder,
en livslång kärlek tillhör?*

*Den gamla katkesen säger
tydligt och klart deras namn,
och lycklig den som än äger
föräldrakärlekens hamn*

och syskonkrets, som lätt glömmer
all oförrätt man den gjort,
men gläds och i hjärtat gömmer
när gott om oss de ha sport.

Dock, en dag den stunden randas,
då familjekretsen blir sprängd
och sorg i livsglädjen blandas,
då hemdörr förbliver stängd.

Men minnet från dag som varit
står kvar för oss lika fullt
och genom tider som farit
ler kärleken ännu hult

och täljer om bön som höjdes
för oss då redan som små,
om mångt hinder som röjdes
från väg, den vi skulle gå.

Vi höllo detta självfallet,
vårt enkla tack knappast värt,
det hörde ju blott till kallet,
var kanske tanken vi närt.

Men Han, som allt gott oss givit,
Han hörde stammande bön
och svaret därpå har blivit
välsignelsens gåva skön.

Den följt oss i tidens skiften,
vår släkt allt led efter led,
från vaggan tills uti griften
en dag vi bäddades ned.

Och när av sorgen en skugga,
så mörk, föll uppå vår stig,
gavs tröst med mått icke njugga,
och molnen skingrade sig.

Vi samlats här gamla, unga,
att fira en minnesfest,
icke med sinnen sorgtungta,
men tacksamheten som gäst.

Med tack för Försynens gåva:
föräldrar, släkt, hem och härd;
vi Gud ej så kunna lova,
som denna gåva är värd.

Med tack också till dem alla,
de kära, som i sin grav
nu slumra stumma och kalla,
men kärlek i livet oss gav.

Vi få, vi få ej blott sörja
de ljusa tider, som flytt,
fastmera skola vi börja
den väg, oss visats, på nytt.

*Må vi av förfädren lära,
att namnet, i arv vi fått,
bör bäras med heder, ära,
devisen på rätt och gott,*

*att räta stigar förr följdes
av dem, som nu äro stoft,
om sen med ära de höljdes,
eller glömdes, som vårblommans doft.*

*Att hedra kära föräldrar
är livets skönaste bud,
som rika frukter oss bära:
välsignelse utav Gud.*

ANNA POPPIUS.

